

Puhelun päätyttyä Gustin oikaisi selkänsä. Xi Jinping kanssa keskustelu oli aina hermostuttavaa. Hän pyyhki kosteaa otsaansa ja katsoi Patek Philippe -rannekelloa. Presidentti tunsikin itsensä hikiseksi. Maanalaisen bunkkerin ilma oli tunkkainen. Hän ärähti sisäpuhelimeen.

– Igor!

– Herra presidentti! kuului sotilaallinen vastaus.

– Ovatko ilmastoinnin suodattimet vaihdettu?

– Niitä ei ole saatu, Igor vastasi. – Amerikkalaiset eivät lähetä erikoissuodattimia. Etsitään vastaavia kotimaisia koko ajan.

Gustin huokaisi väsyneesti.

– Soitan vielä Orbánille. Hän saa raportoida eilisestä Naton kokouksesta. Menen sen jälkeen poronsarvikylpyyn. Vesi saa tänään olla tavanomaista kylmempää. Mitä kuumempaa maailmalla, sitä kylmempää kylpyä tarvitsen.

– Kyllä, herra presidentti. – Menen valmistelemaan herra presidentin kylpyä.

Gustin suoristi selkänsä ja tuhisi itsekseen.

– Kohta pääsen lämpimiin kylpyihin Kiovaan, kun Ukraina laitetaan kylmäksi. Ja Eurooppa menee samaan pataan.

Kun kylpy oli valmis, Kulimir Gustin taivutti päänsä ammeen reunaa vasten ja sulki silmänsä nautinnollisesti myhäillen. Hän veti syvään henkeä ja antoi ruumiinsa liukua alas ammeen reunaa pitkin, kunnes hänen päänsä oli veden peitossa. Hän totesi mielessään.

– Täydellistä. Ai, että voikin tehdä hyvää. Mikään maailmassa ei voita poronsarviutekylpyä. Sen syleilyssä uudestisynty uudeksi venäläiseksi.

Gustin nosti päänsä vedestä ja avasi silmänsä. Hän koetteli otsaansa, kuten oli koetellut muutaman kerran ennen kylpemistä.

– Igor! hän huusi.

Ovi avautui välittömästi ja univormupukuinen adjutantti tuli huoneeseen. Hän otti asennon kantapäät terävästi kopsahtaen.

– Kuka on se lääkäri, joka hoitaa ihoa, kasvojen ihoa? Gustin kysyi.

Igor räpytteli silmiään.

– Taitaa olla Kusiknenkko... Anteeksi, Dima Tarasenko.

– Käske hänet tänne.

– Hän lähti lounaalle livanan kanssa, Igor selitti hätäisesti.

– Lounaalle! Gustin ärähti. – Lounaalle, kun minä olen kylvyssä.

Käske se tollo tänne heti. Aikaa viisi minuuttia.

Igor riensi huoneesta. Gustin laski lämmintä vettä ammeeseen. Hän hieroi jälleen otsaansa. Tyytyväisyys kasvoilla vaihtui huolestumiseksi.

Kuuden minuutin kulutta ovi lensi auki ja valkotakkinen, viiksekäs lääkäri ryntäisi sisään. Hän puuskutti katkonaisesti katsoessaan rannekelloaan.

– Anteeksi, toveri Kulimir Gustin. Olen minuutin myöhässä. Tuota, kun tuli nälkä...

– Turpa kiinni, Tarasenko! Gustin sanoi ärtyneesti. – Kun olen poronsarvikylvyssä, niin silloin pitää jokaisen lääkärin olla paikalla. Siitä on pidettävä tiukasti kiinni.

– Tiedän kyllä, Tarasenko nieleskeli. – Mutta kun mitään ei ole koskaan tapahtunut, niin ajattelin...

Gustin suoristi selkänsä.

– Teidän pitää olla valmiina, jos minulla on jotain kysyttävää, hän sanoi terävästi. – Nyt minulla on kysyttävää. Se on vaivannut jo pidempään. Otsaa kihelmöi oudosti.

Dima Tarasenko huojentui ja otti pari askelta kohti ammetta.

– Voinko katsoa herra presidentin otsaa?

– Kutsuinko kyselemään typeriä? Gustin ärähti.

Tarasenko tuli ammeen viereen ja kumartui.

– Tuota, otsassa ei kyllä näy mitään. Hetkinen, ohimon kohdalla on punertava läiskä.

Tarasenko työnsi päänsä miltei kiinni Gustinin kasvoihin.

– Vasemmalla puolella on samanlainen läiskä.

Gustin ilme vakavoitui.

– Ei kai se ole ihosyöpää? hän henkäisi.

– Sitä minä en usko, Tarasenko vakuutti. – Läiskä on vasemmalla ja oikealla puolella ja vielä samalla kohtaa. Se voisi olla ihottumaa. Se on tullut ehkä päähineen hankaamisesta. Voinko koskea?

– Ettekö ole lääkäri? Gustin ärähti.

Tarasenko koetteli läiskiä hellästi.

– Tuntuuko mitään?

– Ei tunnu.

Tarasenko painoi kovempaa.

– Entä nyt? Tuntuuko?

Gustin oli hetken hiljaa, ennen kuin kummasteli.

– Tuntuu, se tuntuu oudolta.

– Ihon alla on tosiaan jotain epämääräistä. Painan kovempaa.

Sen ei pitäisi...

Dima Tarasenkon lause jäi kesken Gustinin parahtaessa.

– Sattuu helvetisti!

Gustin ponkaisi ammeessa seisomaan Tarasenkon kavahtaessa pelästyneenä kauemmaksi.

– Igor! Gustin huusi vihaisena. Hän kietaisi Calvin Kleinin keltaisen, viidenkymmenen tuhannen euron kylpytakin päälleen ja jatkoi huutamista ovelle ilmestyneelle adjutantilleen.

– Kaikki lääkärit heti neuvottuhuoneeseen.

Muutaman minuutin kuluttua Gustin istui neuvotteluhuoneessa yksitoista lääkäriä ympärillään. Tarasenko selitti heille, mitä oli löytänyt Gustinin päästä.

– Missä Tirassimo on? Gustin ärisi.

– Tirassimo joutui lähtemään, ylilääkäri Fedor Magfutsi takelteli. – Hänen vaimonsa synnyttämisen aika tuli. Soittivat hänelle sairaalasta.

– Mitä helvettiä! Gustin raivosi. – Se Juudas. Venäläinen nainen pystyy synnyttämään yksin, vaikka susien keskellä. Joka ei ole minun kanssani, on Venäjää vastaan. Igor, Tirassimo lähetetään Siperiaan.

– Asia on selvä, herra presidentti, Igor pamautti tottuneesti.

Ylilääkäri Magfutsi aloitti arasti.

– Toveri presidentti...

– Enkö ole sanonut sata kertaa, etten ole toveri. Minun toverini on vain Venäjä. Minulle ei ole muita tovereita.

– Kyllä olette sanonut, herra presidentti, Magfutsi sanoi nöyrästi. – Meidän mielestämme teidän olisi hyvä mennä makaamaan. Näemme otsan paremmin.

Gustin kömpi kylpytakissaan valtavalle, ovaalin muotoiselle valkoiselle pöydälle, jonka ääressä hän oli tavannut maailman mahtavia ja nöyryyttänyt silmäntekeviä venäläisiä, joiden lojaalisuudessa isänmaalle oli puutteita.

Gustin vääntäytyi selälleen.

Lääkärit koettelivat läiskiä Gustinin otsassa, painelivat, kunnes Gustin parahti.

– Mikä helvetti se on?

Lääkärit katselivat toisiaan neuvottomina. Ylilääkäri Magfutsin ei saanut katsekontaktia tovereihinsa, joten diagnoosin kertominen jäi hänelle.

– Otsan vasemmalla ja oikealla puolella on kohouma, hän aloitti varovasti. – Siellä joku kasvaa. Kipu koskettaessa saattaa johtua, paitsi kasvamisesta, niin myös siitä, että se, mikä kasvaa, työntää päänahkaa edestään.

Ylilääkäri Magfutsi nieleskeli kuuluvasti, ennen kuin pystyi jatkamaan.

– Kohouman keskellä on... terävä piikki. Kun piikin kohtaan koskee sormella kovempaa, niin siitä tulee se kipu. Piikki näyttäisi pyrkivän ulos otsasta.

Lääkärit kavahtivat kauemmaksi pöydästä pelätessään presidentin reaktiota, mutta Gustin makasi hiljaa, kasvot kalvenneina. Hänen suunsa avautui ja sulkeutui, kunnes kuului heikosti.

– Onko se otsasyöpä?

– En usko, että kyse on syövästä, mutta olen kuullut... Tuota, ei se vaikuta mitenkään sopivan tähän tapaukseen.

Magfutsi ei tiennyt, miten olisi jatkanut, joten hän vaikeni neuvottomana.

Gustin kuiskasi jotain.

Fedor Magfutsi kumartui eteenpäin kuullakseen paremmin.

– Anteeksi, en kuullut, herra presidentti, mitä sanoitte.

– Mitä kuulitte? Gustin kysyi vaimeasti.

Magfutsi ryhdistäytyi ja veti keuhkoihinsa täyteen ilmaa, ikään kuin olisi valmistautunut syväasukellukseen.

– Se tapahtui, kun olin nuori, pohjoisessa, lähellä Suomen rajaa. Paikallinen loitsija, Lapin kiertolainen, otti poronsarvikylpyjä, kuten te, herra presidentti, myös otatte.

Loitsija kertoi saavansa siitä voimaa, taikavoimia. Hän tuli lääkäriin ja valitti särkyä otsassa.

Magfutsi katsoi anovasti takanaan seisovia kollegoita, mutta nämä käänsivät katseensa toisaalle.

– Niin, mitä sitten? Gustin kuiskasi kärsimättömästi.

Ylilääkäri Fedor Magfutsi selvitti kurkkuaan.

– Loitsijan otsasta puhkesivat viikon kuluttua... poronsarvet.

Gustinin ylähuuli nyki, samoin vasen silmä.

– Sarvet? hän kuiskasi. – Poron sarvet?

Magfutsi hengitti raskaasti. Hän tunsu olevansa Siperiassa, jäätävän kylmyyden keskellä toveri Tirassimon seurassa.

– Niin minulle vanhempi kollega kertoi. Hän näytti minulle diagnoosin. Kuvaus sopii täydellisesti omiin havaintoihin teistä, herra presidentti. En olisi ymmärtänyt, ellei poronsarvikylpy yhdistäisi. Voi se olla toki muutakin.

Lääkärit Magfutsin selän takana supisivat.

– En ole kuullut.

– Tapaus salattiin, Magfutsi sanoi taakseen katsomatta. – Lapin loitsijasta ei sen koommin enää kuultu. Juttu haudattiin arkistoihin. Ei sitä kukaan olisi kuitenkaan uskonut.

Gustin makasi selällään pöydällä ja huohotti raskaasti kuin koira kuristuspannassa. Calvin Kleinin kylpytakki oli avautunut,

ikään kuin lääketieteelliseen ruumiinavaukseen.

Puolialastomana makaava Gustin sai vaivoin kakistettua kurkustaan.

– Mitä nyt... hyvät ystävät? Toverini?